

Извештај о раду литерарне секције

Марко Ђорђевић

За одређени број ђака петака, четвртак је постао посебан дан. Наиме, сваког четвртка, у кабинету за српски језик, окупља се новооснована литерарна дружина.

Изненађујући број ученика је показао жељу да истражи и унапреди свој кретивни таленат те нам је недостатак столица редовни проблем. Ученици на час долазе насмејани и спремни да укључе своју машту и поделе са мном своју интерпретацију живота. Своје жудње, стрепње и запитаности необично лако претачу у стихове. Велики број ученика по први пут постаје свестан свог талента. Рекао бих да су веома узбуђени због сусрета са раније неоткривеном инспирацијом. На сваком састанку показују изванредан напредак у потрази за сопственим темама и стилем.

Показани ентузијазам инспирише и мене на активнији ангажман, на обострано задовољство. Једино што им могу рећи је да је наставник веома поносан.

Можда о раду секције најбоље говори мишљење једне од ученица:

„На литерарној секцији увек влада пријатна атмосфера. Наставник је насмејан и труди се да нам изађе у сусрет. Чак и оне који су веома несигурни у себе, успева да одобровољи. Чини да сви имамо много самопоуздања.

Наше игре су врло занимљиве, посебно када се сви истичемо. Литерарна секција буди нашу машту и инспирацију. Када неко прочита своју песму, остали коментаришу. Литерарна секција је у ствари подстицај да нашу машту делимо са другима и да искажемо таленат кроз игру. Чланова литерарне секције заиста има пуно, а то је зато што сви ми желимо да нешто напишемо не бисмо ли се осећали боље и све наше емоције, срећу, чежњу и љубав пренесели на папир и поделили са другима. Понекад нема ни слободних места, али није важно да ли ћемо седети или стајати, једино нам је важно да присуствујемо литерарној секцији. Врата литерарне секције су увек отворена за оне који желе да пишу. Ако неко од нас постане писац или песник знаће да је на литерарној секцији направио своје прве кораке.“

Софија Радовановић 5₃

Први и најбитнији задатак литерарне дружине био је да дубље завиримо у сам процес писања. Представио сам им писање као акумулацију идеја, тонова, боја, мириса, а њихово лепљење на папир као покушај очувања за нека дуга времена. Свакодневно их мотивишем да дозволе својим оловкама да створе безбројне животе и светове у безопасној зони, на папирима.

Овде вам представљам само неке од одговора на тему:

Зашто пишемо?

Док сам ово писала,
сто пута сам брисала.
Све тако док нисам
нашла праву реч.

Када пишем, дођем
до свемира сјајног.
Дођем до неког дворца
дивног и бајног.

А поред дворца,
на листу папира,
прелеп принц стоји
и нешто броји.

Одједном се створи
бистра река,
па ми се смешка
из далека.

Када се сви они створе,
у делу да поред мене стоје,
било би лепо да су стварни
јер ме реч са папира
у срце дира.

Лидиа Мустафовски 5₃

У школи учимо лепо да пишемо.
Пишемо, пишемо и грешке бришемо.
Пишемо тачке, зарезе, слова
и тако се рађа песмица нова.
Реч по реч – ето реченице
– и тако се рађају нове приче.
А песме, приче и свако слово
Доносе знање неко ново.

Бојана Брковић 5₁

Пишемо песме јер имамо потребу
да прикажемо осећања на папиру.
Пишемо песме јер нам срце тражи
да дела ствара, да са речима преговара.
Љубав и срећу са другима делим,
док пишем песму и ја се веселим.
Уз помоћ риме песма може да насмеје,
расплаче
и учини да сви на чудесна бића личе.
Пишемо песме да би своје приче из
детинства
другима испричали.

Мина Благојевић 5₃

Пишем из забаве,
Пишем из досаде,
Пишем док ме на плажи лепезом хладе.

Пишем када хоћу,
Понекад и ноћу.

Пишем за симпатију,
за душу своју.
Пишем за друга, другарицу,
за праву пријатељицу.

Пишем за тебе,
пишем за себе,
када сам срећна
и када сам тужна.

Писање много волим
и зато своју песму завршавам овим.

Марта Хаџиманов 5₁

Увек када је све сиво,
када се само лист папира бели,
када нема од њега већег света
иако постоји само један дан
и твоје је маште дар.
Пишем да бих на папир
пренела сан.

Нису то само обична слова.
Једно слово, два слова, сто слова
за неког су тешка к'о од олова,
а лака за оне којима та слова не долазе
из главе,
не излазе из оловке
већ долазе из срца.

Сви ми због тога пишемо
да бисмо се кроз песму и кроз риме
винули у висине.
Да бисмо кроз машту досегли до неба.
И зато што без наше за писањем воље
не бисмо се осећали боље.

Софија Радовановић 5з

